

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

**UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
FAKULTA HUMANITNÍCH STUDIÍ**

Název práce:

VLIV SUPERVIZE – MANAŽERSKÉ A TÝMOVÉ – NA MOTIVACI ZDRAVOTNICKÉHO PERSONÁLU

Autorka práce:

Bc. MONIKA MARKOVÁ

Bez ohledu na to, zda je to obvyklé nebo ne, chci hned v úvodu svého oponentského posudku poděkovat Fakultě humanitních studií UK za to, že posuzovanému tématu věnuje ve výuce studentů potřebný prostor. Sama jsem se s pojmem manažerská a týmová supervize v pregraduálním ani postgraduálním studiu nesetkala a nesetkala jsem se s ním ani na žádném ze zdravotnických pracovišť, kterými jsem od roku 1961 jako sestra a později lékařka prošla. Při čtení předložené diplomové práce Bc. Moniky Markové jsem si po letech zpětně uvědomila, že by právě kvalitní manažerskou a týmovou supervizi bylo možné předejít celé řadě nedorozumění, nespokojeností, frustrací i fluktuaci zdravotnického personálu. V konkrétním případě dokonce i emigraci nedoceněného mimořádně schopného českého neurochirurga.

Nemohu zatajit, že s autorkou práce úzce spolupracuji v hospicovém hnutí více než deset let. Abych vyloučila možné nařčení z předpojatosti, přistupovala jsem k této diplomové práci s pevným rozhodnutím nalézt v ní a pojmenovat co nejvíce nedostatků. Dlouho se mi to nedařilo a už jsem se smířovala s tím, že kromě několika překlepů nenajdu nic, co bych mohla vytknout. Ale podařilo se. Obsah na str. 5 – 6 není úplný, nejsou v něm uvedeny přílohy. To je ale vše, co mohu vytknout. Práce je přehledná a vyčerpávající. Mezi citacemi jsou i zdroje nejčerstvější, z roku 2005. Po formální ani obsahové stránce, kromě uvedené zanedbatelné drobnosti, k ní žádné výhrady nemám.

Na celé práci je vidět, že autorkou není studentík, připravující se na život, nýbrž zralá osobnost s bohatou praxí v oboru a mimořádným zájmem o něj. Zvláště sympatická je

motivace, se kterou se autorka práci věnovala. Prokazatelně jí nešlo o pouhé získání magisterského titulu, ale v první řadě o možnost aplikace a využitelnosti získaných vědomostí i zkušeností v každodenní praxi. Velice oceňuji i její schopnost sebereflexe, ochotu přiznat si chyby, kterých se zpočátku ve vedoucí funkci z nedostatku zkušeností i teoretické výbavy nechtěně dopouštěla, i poctivou snahu vyvodit z nich patřičné závěry a smysluplná opatření. S Hospicem sv. Štěpána, kterého se tato případová studie týká, jsem v častém kontaktu. Posun pozitivním směrem, ke kterému díky supervizi na pracovišti postupně docházelo, proto mohu potvrdit. Svůj závěr vyvozují z upřímných svědectví jednotlivých sester a ošetřovatelek, která jsem vyslechla při našich neformálních debatách během jejich služeb.

Při obhajobě bych se ráda vrátila ke kapitole o kompetencích sester a zeptala se v souvislosti s duchovními potřebami pacientů v různých typech zdravotnických zařízení na možnosti a realistické (ne jen utopistické) cíle supervize personálu, který často duchovní potřeby nemocných bagatelizuje, a někdy jejich saturování dokonce bojkotuje.

Autorka se zmiňuje o tom, že diplomovou práci při odchodu na mateřskou dovolenou věnuje své nástupkyni. To je sice chvályhodné, ale potřeba supervize je naléhavá v celém našem zdravotnictví, nejen v litoměřickém hospici. Velmi bych proto uvítala, kdyby zkušební komise, pokud se mnou souhlasí, autorku vybídla, aby práci po event. úpravě publikovala a nabídla širší zdravotnické veřejnosti. Za Asociaci poskytovatelů hospicové paliativní péče mohu slíbit spolupráci i pomoc při hledání nezbytných finančních zdrojů na tisk apod.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikaci „výborně“ (30 kreditů).

MUDr. Marie Svatošová
Nevanova 1041
163 00 Praha 6

V Praze, 7.6.2006